

РЕШЕНИЕ

№ 1348

гр. София, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Цветелина Георгиева

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **8087** по описа за **2023** година докладвано от съдия Цветелина Георгиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на П. Й. П., ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез адвокат В. Н. срещу решение № 3290/10.07.2023 г. по НАХД № 6005/2023 г по описа на СРС, НО, 104-ти състав, с което е потвърден електронен фиш серия „К” №6700645 на СДВР, с който на П. Й. П. е наложена глоба в размер на 800 лв. на осн. чл.189, ал.4 във вр. с чл.182, ал.4 вр. ал.1, т.4 от ЗДвП.

Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение като постановено без мотиви и без да са обсъдени направените възражения по незаконосъобразност на електронния фиш. Претендира заплащане на съдебни разноски – адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи не е взела становище.

Представителят на СГП счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София – град, IV-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба се явява процесуално допустима, като подадена в срок, от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. Разгледана по

същество, същата е неоснователна.

Съобразно чл. 218 АПК, касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, обжалваното такова намира за валидно и допустимо.

С него правилно е установено, че на 02.12.2022 г. в 16:11 часа в [населено място], [улица]до №26 с посока от [улица]към [улица]била установена скорост от 88 км/ч, при ограничение на скоростта 50 км/ч за населеното място, на МПС „М. Ц 350 ЦДИ 4 М.“, вид лек - лек автомобил с регистрационен номер С., чийто с собственик е касационният жалбоподател. Нарушението било установено с автоматизирано техническо средство № MD1192, за което е налице справка от Българския институт по метрология с протокол за проверка относно използваната система за контрол на скоростта, която е одобрена и е със срок на валидност на одобряване на типа до 13.06.2027 г. При установеното управление на автомобила с превишаване на ограничението с 38 км/ч, ответникът е приел, че е налице нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП и на това основание е наложена глоба в размер на 800 лв. по чл.182, ал.4 вр. чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП за превишаване на разрешената скорост над 30 км/ч в двоен размер на 400 лв., като се касае за нарушение извършено повторно, предвид влязъл в сила електронен фиш (ЕФ) серия К №4638093 на СДВР.

Електронният фиш бил обжалван пред районния съд от жалбоподателя, който го счита за незаконосъобразен и за постановен в нарушение на административнопроизводствените правила. Оплакванията му са че в ЕФ липсват данни за длъжността на издалото го лице, поради което не може да се установи дали е било компетентно; липсва реквизит дата на издаване, който бил задължителен, макар да не бил изскван от чл.189, ал.4 от ЗДвП, тъй като позволявал на жалбоподателя към тази дата за преценка компетентността на длъжностното лице и да изчислява давностите и преклузивни срокове; липсвало надлежно описание на нарушението и докаването му по несъмнен начин – не било установено по категоричен начин мястото на нарушението и мястото на използваното АТСС – за него не било ясно дали е от одобрен тип, минал ли е уредът проверка и годен ли е за употреба; в случая при поставянето на техническото средство било при неизпълнение на изискванията по Наредба № 8121з-532/12.05.2015г; при извършената от него по електронен път справка по номер на СУМПС и ЕГН не могъл да открие посоченият в обжалвания ЕФ, предходен издаден му ЕФ К/4638093, въз основа на който нарушението било счетено за извършено повторно.

Жалбата била преценена от районния съд да е допустима, но разгледана по същество - за неоснователна. Изложени са мотиви, че съгласно чл. 189, ал.4 от ЗДвП, когато нарушението е установено и заснето с годно техническо средство, в отсъствие на контролен орган и нарушител, се издава електронен фиш, с който се налага глоба в размер, определен за съответното нарушение. Съдът се е позовал на легалната дефиниция на понятието „електронен фиш“ по §6, т.63 от ДР на ЗДвП и е посочил реквизитите му - териториална структура на МВР, на чиято територия е установено нарушението, място, дата, точен час на извършване на съответното нарушение, регистрационен номер на МПС-то, собственика, на когото то е регистрирано, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката и мястото на доброволното ѝ заплащане. Направил е извод, че не са налице допуснати процесуални нарушения по липса на реквизити на електронния фиш, при

съставянето на който не се изисква вписване на дата на съставянето му, тъй като не съставлява конкретно волеизявление на длъжностно лице. По това електронният фиш се различавал от наказателното постановление, при издаването на което този реквизит е задължителен, съгласно чл.57, ал.1 от ЗАНН. Посочва също, че чл.189, ал.4 от ЗДвП не изисква и поставяне на подпис на издателя на електронния фиш, поради което липсата на такъв не е процесуално нарушение. Като краен извод приема, че ЕФ е съставен при спазване изискванията на Закона и на възприето към този вид технически средства с Решение №1/2012 г. от 1.03.2012 г. на КС по к. д. № 10/2011 г., докладчик съдията К. С..

На следващо място като е извършен анализ на доказателствата, събрани пред него въззивният съд е направил извод, че се касае за доказано по безспорен начин нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, извършено повторно, предвид влязъл в сила ЕФ серия К №4638093 на СДВР, както и е установена самоличността на нарушителя и неговата вина - деянието е извършено умишлено, тъй като водачът е осъзнавал извършеното, предвиждал е последиците от деянието си и е искал тяхното настъпване. За това нарушение било определено съответно на него административното наказание при спазване на давностните срокове по ЗАНН и НК и на правилата на чл.27, ал.1 и ал.2 от ЗАНН като по този начин ще бъдат постигнати целите на административното наказване по чл.12 от ЗАНН.

Касационният жалбоподател не е съгласен с изводите на въззивната инстанция, като счита за безспорно установено, че електронният фиш е незаконосъобразен, но съдът не е обсъдил възражението му по неспазване на нормата на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП, уреждаща допълнителен съставомерен елемент - повторност на деянието. В ЕФ било посочено, че нарушението е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на ЕФ К/4638093, но не било посочено нито от коя дата, нито от коя година, нито кога бил влязъл в сила. В ЕФ нямало конкретно посочване по коя от изброените в нормата на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП хипотези на повторност е извършено нарушението и не било ясно на коя разпоредба се е позовал наказващият орган, за да наложи санкция в този размер, респ. за съда липсвала възможност да извърши преценка за правилността му. Позовава се на § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП, дефинираща като „повторно“ нарушението, извършено в едногодишен срок, а в случаите по чл. 174, ал. 2 - в двегодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение. Когато наказанието е лишаване от право да се управлява моторно превозно средство, срокът започва да тече от неговото изтърпяване. Прави извод, че всички тези обстоятелства не били посочени в ЕФ, а те представлявали негови задължителни реквизити, с което АОН нарушил правото му на защита. Позовава се на съдебна практика, която посочва като: решение № 240 от 28.10.2022 г. по а. х. д. № 522/2022 г. на Районен съд - Кюстендил; решение № 534 от 14.10.2022 г. по а. н. д. № 1362/2022 г. на Районен съд - Плевен; решение № 335 от 09.12.2021 г. по а. н. д. № 1158/2021 г. на Районен съд – Сливен.

Поддържа и възраженията си, че АНО не бил представил доказателства за датата на издаването на ЕФ, липсвал посочен издаващ орган и негов подпис, поради което не следвало да се вземе предвид датата на издаване на електронния фиш, като в него липсвало описание и на нарушението и не било посочено точното местоположение на използваното АТСС.

Касационната инстанция намира, че при разглеждане на делото и постановяване на съдебното решение районният съд не е допуснал съществени нарушения на

съдопроизводствените правила, налагащи в съответствие с чл. 63 от ЗАНН отмяна на акта – фактическата обстановка е била изяснена в пълнота като са разгледани всички направени пред него възражения, които са намерени за неоснователи. Изложените мотиви се споделят изцяло от настоящата съдебна инстанция, като при условията на чл. 221, ал. 2 от АПК препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат повторно излагани и преповтаряни.

Съдът намира, че следва да вземе становище по направеното в касационната жалба оплакване за това, че в съдържанието на ЕФ било посочено, че се извършва повторно по чл. 182, ал. 4 от ЗДвП, но не била посочена конкретната хипотеза по чл. 182, ал. 1, т. 1 - 5, ал. 2 и ал. 3, т. 1 – 5 ЗДвП, с което се нарушавало правото на защита на жалбоподателя. Съдът намира възражението за неоснователно, тъй като в ЕФ е посочено конкретно, че нарушението е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на ЕФ К/4638093. Същият е представен с постъпилата пред съда административна преписка и е удостоверено, че е връчен на жалбоподателя на 30.09.2022г, т.е. известен му е, като е влезнал в сила на 17.10.2022г. Непосочването на конкретната хипотеза по чл. 182, ал. 1, т. 1 - 5, ал. 2 и ал. 3, т. 1 – 5 ЗДвП не съставлява нарушение на установената форма по чл. 189, ал. 4 от ЗДвП. Това, взето предвид с всички останали доказателства и обстоятелства по делото, мотивира касационната инстанция да приеме, че описанието на извършеното нарушение е по начин, позволяващ на жалбоподателя да разбере точното нарушение, което е извършил и да организира защитата си. Правилно АНО е приел, че нарушението е извършено при условията на предходно извършено нарушение от същия вид по смисъла на § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП. В този смисъл са и постановените Решение № 2345 от 6.04.2023 г. по адм. д. № 838/2023 г. на АССГ и Решение № 2507 от 11.04.2023 г. по адм. д. № 842/2023 г. на АССГ.

Изводът на касационната инстанция не се променя от позоваването от жалбоподателя на постановени решения в обратния смисъл - решение № 240 от 28.10.2022 г. по а. х. д. № 522/2022 г. на Районен съд - Кюстендил; решение № 534 от 14.10.2022 г. по а. н. д. № 1362/2022 г. на Районен съд - Плевен; решение № 335 от 09.12.2021 г. по а. н. д. № 1158/2021 г. на Районен съд – Сливен. Всички те са обжалваеми съдебни актове, за които няма данни да са влезли в сила, т.е. да формират съдебна практика. Но дори и да са стабилни съдебни актове те не са задължителни за прилагане от настоящата инстанция и тя не е обвързана от възприетото в тях.

По изложените съображения, не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и същото като законосъобразно и правилно следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на касационния жалбоподател не му се следват разноски.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК Административен съд София - град, IV-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3290/10.07.2023 г., постановено по НАХД № 6005/2023 г. по описа на СРС, НО, 104-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: